

BEWAAR HET PAND

Uitgave tot bevordering van de handhaving der oude Gereformeerde beginselen
verschijnt eens in de veertien dagen

KOMMISSIE VAN REDAKTIE:

Ds. G. Blom, Meerkkerk; Ds. H. C. van der Ent, Katwijk aan Zee; Ds. R. Kok, Soest; Ds. H. van Leeuwen, Elburg; Ds. D. Slagboom, Barendrecht; Ds. M. C. Tanis, Sliedrecht-Centrum; Ds. M. Vlietstra, Bunschoten; J. van Heteren, Sliedrecht-Centrum en Joh. van der Lee, Alphen a.d. Rijn,

REDAKTIE:

Ds. G. Blom, Prinses Marijkeweg 13, Meerkkerk. Telefoon 01837-1357

ADMINISTRATIE:

Joh. van der Lee, Kwartelstraat 74, Alphen aan den Rijn, telef. 01720-73814, postrekening 70.43.50, t.n.v. de administrateur van „Bewaar het Pand” te Alphen aan den Rijn.
Abonnementsprijs f 10,- per jaar. Abonnementsprijs voor de Verenigde Staten en Canada 5 dollar per jaar. Advertenties f 0,25 per mm. Bij kontrakt korting.

Meditatie:

Christus' gebed bij de ingang van Zijn ambt „... en bad...”

Lucas 3:21 midden

Wie bidt hier? Geen schuldig mensenkind. Geen worstelend kind van God. 't Is niemand minder dan de Middelaar Gods en der mensen, de Borg en Zaligmaker van de Zijnen.

Tot het gebed van Christus zullen we alleen recht naderen als het hart met eerbied vervuld is. Hier ligt de verzoeking om teveel te zeggen en te verklaren. Om de diepten Gods binnen te dringen door het oplossen van onze vragen.

Nochtans heeft God het behaagd om dit gebed in Zijn Woord te openbaren. En dat om de Borgtocht van Christus in het licht te stellen tot onderwijs en vertroosting.

't Is opvallend, dat hier de Evangelist Lucas dit gebed van Jezus vermeldt. De Heilige Geest heeft juist deze Evangelist daarin geleid. Geen der andere Evangelisten heeft beschreven, dat Christus in het uur van Zijn doop gebeden heeft. Leest u het maar na: Mattheüs en Marcus beschrijven direct de opening van de hemel op de doop, maar het gebed gaan zij voorbij. Johannes spreekt wel van de nederdaling van de Heilige Geest maar van het gebed bij hem geen sprake. Opmerkelijk is het trouwens, dat Lucas tot vijfmaal toe op een nadrukkelijke wijze spreekt van het bijzondere gebedsleven van de Zoon van God tijdens de bediening van Zijn ambt hier beneden. Bekend zijn Zijn gebed op de berg der verheerlijking en in de hof van Gethsémané. En lees ook over dit gebed niet heen. Wond're wijsheid Gods om dit niet voorbij te gaan. Een schuldig volk mag er oorzaak van hemelse vertroosting vinden voor het verslagen hart.

Let hier allereerst op het uur van het gebed. Het gebedsleven van de Borg kent zijn aparte uren. Het zijn de uren van het Welbehagen van Zijn Vader maar ook de uren die Hij vrijwillig als Borg tot Zich laat komen. En dit is het uur, dat Hij ingaat publiek tot Zijn ambt om de schuld voor een verloren volk te voldoen in het betalen aan de gerechtigheid Gods. Wat dat ambt inhoudt, heeft Hij gezien in het teken van de doop, die Hij zoëven ontvangen heeft.

Onder de handen van Johannes is Hij het water van de Jordaan ingegaan. De Koning is gedoopt door Zijn heraut. Hij heeft daarin Zijn uur verstaan, dat Hij moest ingaan om daadwerkelijk alle gerechtigheid te vervullen. Hij, Die de Heilige Zoon van God is, is ingedaald in de wateren. Geen zonde of schuld had Hij van Zichzelf. Wat dat betreft, was het niet nodig voor Hem gewassen en gereinigd te worden. Maar in de wateren wordt het uitgebeeld wat wel op Hem rust als Borg en wat Hem als Borg te wachten staat.

Hij moet Psalm 42 gaan vervullen. Al Gods baren en al Gods golven gaan over Hem heen. Vanwege de toorn Gods over de zonde. Die zonde rust op Hem om te betalen tot de laatste penning. God kan de zonde niet ongestraft laten. Dan zou God geen God meer zijn. Nu moet Hij de straf dragen, de volle last van de toorn van God. Hoe ziet Hij dat in dit uur vóór Zich. En dat Hij daartoe gedoopt moet worden met vuur.

De dood sterven, zoals Hij thans ondergaat in de wateren. Al het bange lijden en strijden ligt erin uitgedrukt.

Dan — in dat uur — wordt uit Zijn ziel het gebed geboren — Hier is voorspel van het uur van Gethsémané, dat Hij de angsten van het lijden ingaat en bidt. Het teken van deze doop doet Hem gelijk zien op de betekende zaak, die er voor Hem in verborgen ligt. Deze weg moet Hij opgaan. Het kan niet anders.

Groot is de betekenis van dit gebed voor Hem Zelf. Van eeuwigheid heeft Hij reeds in de Raad des Vredes het op Zich genomen om door Zijn ambtsbediening de wil van Zijn Vader te volbrengen. Geen ogenblik is Hij ongehoorzaam in het volbrengen van wat Hij op Zich genomen heeft terwille van de Zijnen. Gehoorzaamheid heeft Hem ook gedreven tot het uur van Zijn doop. Maar in de tijd heeft Hij gehoorzaamheid geleerd als de Knecht des Heeren óók nu heel Zijn borgtochtelijke weg zich voor Zijn aangezicht vertoont. Dan is Hij hier al in schoonheid blinkend. Smekend aan Zijn Vader om de Heilige Geest tot bekwaammaking en sterkte tot het gaan in gewilligheid van deze weg. In dat gebed zelf is Hij als de gehoorzame Zoon des Vaders. Het gebed is onderwerping, buigen onder God, maar dan toch weer worstelend als Borg om de openbaring van het Welbehagen des Vaders.

Nooit is daarom dit gebed los te denken van degenen voor wie Christus ingaat. Hij bidt voor Zichzelf terwille van de Zijnen, die niet anders dan schuldige zondaren zijn. Op hen is Hij gericht. Hun schuld heeft Hij aangemerkt als de Zijne. Zijn leven afleggen begeert Hij voor hen.

En de Geest en het Welbehagen waarom Hij vraagt, zullen Hem leiden tot volkomen betaling. Schittert hier dan geen borgtochtelijke liefde in die biddende gestalte, daar in het water van de Jordaan? In dit gebed draagt Hij de Zijnen op Zijn Borghart.

Stralen van die liefde dringen door in het hart van hen, die door de Heilige Geest zichzelf als schuldenaar voor God leerden kennen. Zo'n biddende Borg hebben zij nodig. Naar recht moeten de golven en baren van Gods toorn over hen heen gaan. De taal van de doop spreekt hun ziel ervan. Onrein geheel en al! Daar moeten ze onder buigen. Dan blijft er niet anders dan een verloren zondaar over. De bediening des Verbonds door de Heilige Geest brengt hen daar terecht. Om nu alleen uit de gerechtigheid van deze biddende Borg gezaligd te worden.

Hemelen worden geopend op het gebed van Christus. Zijn beginpunt in de ambtelijke bediening is trefpunt voor de hemel. De stem des Vaders klinkt bij de nederdaling van de Heilige Geest: „Gij zijt Mijn geliefde Zoon, in U heb Ik Mijn welbehagen”. Het gebed van de Zoon verhoord. Al het welbehagen des Vaders is gericht op deze gewillige Borg. Geopende hemelen zijn er voor Hem. Straks zal Hij deze ingaan. Maar niet eerder dan dat Hij onder een gesloten hemel volkomen alles volbracht heeft.

Biddend volk, nu moogt ge moed houden, ook al lijkt het vaak, dat de hemel voor u gesloten blijft. Zijn gebed vóór het uwe, opdat uw gebed door het Zijne verhoord zou vinden.

Geopende hemelen! Welbehagen in een schuldig

VAN DE ADMINISTRATIE

Bij de vele ontvangen giro's, was er één waar alleen op vermeld stond f 25,—, en verzuimd was de afzender daarvan te vermelden. Daar de handtekening onleesbaar was, verzoek ik bij deze, is er onder de abonnees iemand die zich kan herinneren deze giro verzonden te hebben? Gaarne dan bericht daarover. Deze f 25,— is dus niet ontvangen, en zou later moeilijkheden kunnen geven.

Ongeveer één derde gedeelte van onze abonnees heeft nu betaald, en wij zien er naar uit dat de betalingen mogen doorgaan, totdat allen hebben voldaan.

De grote som van giften en overbetalingen bedroeg in deze 2 weken niet minder dan f 5.949,—, daarvoor onze hartelijke dank. Ook konden wij weer tien nieuwe abonnees noteren, zodat ons blad steeds meer bekendheid mag ontvangen. Van alle reacties op de inhoud van „Bewaar het Pand” namen wij dankbaar kennis, wat ons bemoedigd in de uitgave van ons blad, en het steeds een bewijs is, dat het in een grote behoefte voorziet. Bij de voortduur „Bewaar het Pand” bij u allen aanbevolen.

Adm.: „Bewaar het Pand”, Kwartelstraat 74, Alphen aan den Rijn. Giro 704350.

v. d. L.

volk vanwege het welbehagen in Hem. Dan moest ge geen rust hebben in ontdekkende wegen, eer uw hart door het geloof omhelsd heeft. Wat een Borg wijst hier de hemel aan. Ga er toch niet aan voorbij, wie gij ook zijt. Vreselijk zal het zijn verloren te gaan onder de prediking van de Zoon van Gods welbehagen. Zoek veeleer met ernst bij de Heere aan te houden om van Hem het leven te ontvangen. De hemel gaat niet voorbij aan het gebed, dat worstelend in Zijn gerechtigheid een pleitgrond vindt.

Hemelen geopend om het welbehagen Gods in Christus te prijzen.
D. Slagboom

ONTMOETINGS DAG TE SLIEDRECHT

Het is mogelijk om mede te delen, wie er D.V. zaterdag 16 april a.s. op de Ontmoetingsdag te Sliedrecht-centrum zullen spreken.

In de morgensamenkomst staat op het programma:

Opening door Ds. Blom;

Spreker: Ds. Vlietstra van Bunschoten;

Sluiting door Ds. H. van Leeuwen van Elburg.

De middagsamenkomst ziet er uit als volgt:

Opening door Ds. G. Hamstra van Dundas, Ontario, Canada;

Spreker: Ds. H. C. van der Ent van Katwijk aan Zee.

Sluiting door Ds. G. Bouw van Scheveningen.

Natuurlijk moeten we hierbij bedenken, dat de ontmoetingsdag alleen zo kan verlopen, wanneer de Heere spaart en ook in alle dingen de weg baant. En: aan Zijn zegen is alles gelegen.

We hopen, dat we elkaar te zijner tijd in Gods gunst te Sliedrecht mogen ontmoeten. Komt U D.V. ook (weer)?

B.

CATECHISMUS, LEERBOEK VAN DE ORDE DES HEILS

Zondag 14

Het gaat in zondag veertien om het treden van de Zone Gods in de staat der vernedering. En dat heeft trapsgewijze plaats gehad. Zodat het

hier gaat om de eerste trap in de staat van Zijn vernedering als Borg, tegenover Gods rechtvaardigheid, omtrent de verzoening door voldoening en het recht ten eeuwige leven. Want het gaat niet alleen om de vloek, doch ook om het recht der wet, die is in het midden Zijns ingewands.

Gods eniggeboren Zoon, onze Heere, is ontvangen van de Heilige Geest, geboren uit de maagd Maria. Waarin Gods ondoorgrondelijke wijsheid tot ons spreekt, door die weg uit te denken. En daarin heeft de Heilige Geest Zijn Goddelijke bereidwilligheid betoond, door werkzaam te willen zijn in het zaligen van zondaren. Het gaat hier om de gevende liefde des Vaders, de werkende liefde van de Heilige Geest en om de verdienende liefde des Zoons. Opdat vijandige zondaren staatsverwisseling zouden bekomen, door die liefde uit te storten in het hart. Wat uit Adam totaal onmogelijk was, is door de aanneming van onze menselijke natuur uit de maagd Maria, door de werking van de Heilige Geest, mogelijk geworden.

Uit soevereine liefde heeft de Zone Gods het Goddelijke verlossingsplan dat opkwam uit Zijn goedertierenheid, voor Zijn rekening genomen. Waarvan de dichter zong bij het blikken in het heil, dat is in degenen die Hem vrezen: „De goedertierenheid en waarheid zullen elkander ontmoeten; de gerechtigheid en vrede zullen elkander kussen.” En wat een grote menigte des hemelse heirlegers God deed prijzen, zeggende: „Ere zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in de mensen een welbehagen.”

Maar de eeuwige Zone Gods, Die waarachtig en eeuwig God is en blijft, is naar Zijn Goddelijke natuur ten volle in eer en heerlijkheid gebleven met de Vader en de Heilige Geest. Ja, bij het aannemen van de ware menselijke natuur, om borgtochtelijk te lijden en te sterven, heeft Hij van Zijn God en van Zijn engelen en van Zijn volk in het geloof, tot op de dag van heden eer en heerlijkheid ontvangen. En toch is Hij anderszids bij de aanneming van de ware menselijke natuur gesteld in al de haat en smaad van het kwaad dat door ons moedwillig bedreven werd, alsof Hij het Zelf bedreven had, door het voor Zijn rekening te nemen. Het kwaad der ongerechtigheid waarin het vuur van Gods gramschap brandt, moest door Hem geblust worden. En wat zal dat een smart voor Zijn reine ziel geweest zijn, daar zij de goddeloosheid was hatende en de gerechtigheid liefhad, als waarachtig mens.

De Zone Gods heeft die vernedering door de werkingen van de Heilige Geest aangenomen, en dat was een daad van Hem. Opdat wij het van Hem zouden leren, Hem aan te nemen als geschenk van de Vader, om ondertrouwd te worden in gerechtigheid en in gericht, en in goedertierenheid en in barmhartigheid, zoals de Schrift ons dat leert, tot de beleving des harten.

In het aannemen van de menselijke natuur was het aannemen van de toorn Gods tegen de zonde van het ganse menselijk geslacht begrepen, tot zaligheid van zondaren. En hiervan zegt Paulus: „Dit is een getrouw woord en alle aanneming waardig, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is om zondaren zalig te maken, van welke ik de voornaamste ben.” En dat is een vaste en waarachtige belofte voor mensen die zichzelf kennen als de grootste der zondaren, tot een pleitgrond des gebeds.

Opdat Hij ook voor mij het ware Zaad Davids zij. En dat is, het zaad der wedergeboorte. Want in Hem is onze levendmaking, rechtvaardigmaking, heiligmaking en heerlijkmaking. En dat is tot onze beleving van de orde des heils, die door Zijn geboorte bij onze wedergeboorte aanvangt. Van Hem is dan ook gezegd: „Ik heb een verbond gemaakt met Mijn uitverkorene, Ik heb Mijn knecht David gezworen: Ik zal Uw zaad tot in eeuwigheid bevestigen en uw troon opbouwen van geslacht tot geslacht. Sela.” Op de weg des geloofs wordt het hart in Zijn heilsfeiten bevestigd, om de zegen van Zijn heilsweldaden te beleven tot verheerlijking van Zijn grote naam. Zodat de orde des heils is in het geestelijk kennen van de heilsfeiten, om zich daarin door het geloof, steeds meer te verdiepen. En daar buiten is ons innerlijk en geestelijk leven in verwarring, wat het ongeloof niet weinig in de hand werkt. Het heilig Kind Jezus is daartoe Zijn broederen in alles gelijk geworden, uitgenomen de zonde. Want Hij neemt de engelen niet aan, maar Hij neemt het zaad Abrahams aan.

„Waarom Hij in alles de broederen moest gelijk worden, opdat Hij een barmhartig, en een getrouw Hoge priester zoude zijn in de dingen die bij God te doen waren, om de zonden des volks te verzoenen.” En dat geldt de aanneming van de ware menselijke natuur, doch zonder zonde, want Hij was uit de Heilige Geest. Wat de apostel in Hem deed roemen: „Want wij hebben geen hogepriester die niet kan medelijden hebben met onze zwakheden, maar die in alle dingen gelijk als wij, is verzocht geweest, doch zonder zonde.” Wat ons vervrijmoedigt in het schuilen bij Hem.

En nu gaat het om de nuttigheid die u bekomt door de heilige ontvangenis en geboorte van Christus. Het is de nuttigheid die onze verdorvenheid raakt, waarin wij ontvangen en geboren zijn. Want wij moeten niet blijven staan in de klacht over onze verdorvenheid, daar dat juist de verdorvenheid in de hand werkt. De verdorvenheid des mensen vindt 't heel niet erg als daarover gejammerd wordt, want dat geeft haar tijd om er in voort te leven. De Middelaar is niet alleen geschonken voor de staat der genade, om dan in de stand van het leven buiten Zijn bediening voort te leven. Want dat maakt de zaak twijfelachtig, want dan weerspiegelt de staat der genade niet in het standelijke leven.

Als Paulus spreekt van de praktijk der godzaligheid en de eerbaarheid, dan zegt hij in dat verband: „Want dat is goed en aangenaam voor God onze Zaligmaker, Welke wil dat alle mensen zalig worden en tot kennis der zaligheid en tot kennis van de waarheid komen.” En dan spreekt de apostel uit de wil van Gods bevel. Maar die daaraan voorbij gaan, komen niet tot het verheerlijken van God in het geestelijk kennen van de zegeningen van Zijn besluit, die is in de vastigheid van Zijn verbond. De praktijk der godzaligheid is tot eer van de Heere en tot zegen voor het hart, maar is ook noodzakelijk voor de naaste,” opdat die er door voor Christus gewonnen zou mogen worden. Want daar is één God, daar is ook één Middelaar Gods en der mensen, de mens Christus Jezus.” En dat raakt alle mensen, tot hun grote verantwoordelijkheid. Maar voor de verdorvenheid van ons bestaan is geen vergeving, want die onzalige fontein van boosheid en bitterheid is er en blijft in u, al deelt u tot roem van Gods genade in de zaligste vertroosting voor uw hart. Wat nooit door ons uit het oog verloren mag worden, daar dat kwaad van bedekking is in de onschuld en volkomen heiligdag tot dag Zijn bedekking nodig heeft. En die heid van de Middelaar Jezus Christus, door Zijn heilige ontvangenis en geboorte. Want Zijn middelaarsbediening vangt aan waar de zonde haar bestaan in ons verkregen heeft en dat is bij onze geboorte uit Adam en zijn ongerechtigheid. En dat kwaad kan alleen bedekt worden voor Gods heiligheid en rechtvaardigheid door de heilige ontvangenis en geboorte van Christus. Zodat Hij, al zijn wij in ons bestaan nog zo verdorven, Zijn liefde en vrede kan en wil laten vloeien in ons hart tot versterking in het geloof.

Maar die bedekking dient ook tot onderdrukking van ons verdorven bestaan. Het licht van Gods vriendelijk aangezicht heeft door de bedekkende gerechtigheid van de Middelaar, Die tussen de Heere en ons verdorven bestaan gesteld is, ook een dodende kracht tot onderdrukking van het verderf dat opwelt uit die onzalige fontein van ons verdorven bestaan. Waarmede door ons maar al te weinig rekening gehouden wordt. En daarop doelde de dichter in zijn ootmoedige dankzegging: „Heere, Heere, sterkte mijns heils, Gij hebt mijn hoofd bedekt ten dage der wapening.” De Heere kwam hem te bewaren van allerlei zondige en boze gedachten. Zodat de onzalige fontein van zijn verdorven bestaan er niet boven uit kon komen. De Heere kwam als met Zijn hand dat kwaad te onderdrukken, om dapper te strijden tegenover de driehoofdige vijand. Soest. R. Kok

NAAR DE KATECHISATIE

203

VAN DE KERK (16)

De kentekenen der kerk (12)

We willen nu nader trachten in te gaan op de vraag, is afscheiding van de kerk geoorloofd en wanneer en hóe zij moet plaatshebben.

Artikel 28 van de Ned. Gel. Bel. heeft het over een „zich afscheiden van degenen, die niet van de Kerk zijn en zich te voegen tot deze verga-

dering, hetzij op wat plaats dat God ze gesteld heeft.”

We hebben al opgemerkt, dat onze vaders met „degenen, die niet van de Kerk zijn” bedoelen: het lichaam van de Roomse kerk, dat geheel verdorven was, zowel in leer als in Kerkbestuur. De leer der Roomse kerk was een totaal valse leer geworden. Onze vaders beschouwden ook tot degenen, die niet van de Kerk zijn, de toen zich opdringende secten, o.a. de Wederdopers. Hoewel de secten voorgaven „van de Kerk te zijn”, zo waren zij het niet.

Maar er waren toch nog wel ware gelovigen in de Roomse kerk en nog enige overblijfselen van gemeenten, die wel onder het tyrannieke juk van Rome als gevangen zaten, maar daaronder zuchtende waren?

Zeër zeker. Wat schrijft Calvijn daarvan? Het volgende. „Nochtans gelijk voortijds onder de joden sommige dingen waren, die de gemeente toekwamen, also benemen wij ook heden ten dage den papisten die lidtekenen der gemeente niet, die uit de verwoesting der gemeente daar nog zijn overgebleven”..... „Ten eerste heeft God daar de doop bewaard tot een getuigenis des verbonds, dewelke door zijn mond geheiligd zijnde, spijt alle menselijke goddeloosheid, zijn kracht behoudt. Daarna heeft Hij ook door Zijn voorzienigheid gemaakt, dat daar ook nog andere overblijfselen bleven, opdat de gemeente niet ganselijk verging. Gelijk als van omgeworpen huizen de fundamenten en andere stukken nog blijven staan, zo heeft God om de ondankbaarheid der mensen, die Zijn Woord verachten, te straffen, een gruwelijke nederwerping (van de Kerk) laten geschieden; nochtans heeft Hij niet gedoogd, dat de antichrist Zijn gemeente alzo zoude ternederwerpen, dat er niets méer van overbleef.”

Op de vraag echter, waarom de Gereformeerden zich dan toch van de Roomse kerk afscheidden, daar zij erkenden, dat de overblijfselen der gemeente nog in het pausdom waren en de doop ook daar, vanwege Gods Verbond, zijn kracht behoudt, antwoordt Calvijn:

„Hoewel wij niet ontkennen, dat onder de tyrannie van de paus nog enige gemeenten zijn, zo willen wij nochtans de naam der gemeente niet aan de papisten toekennen.”

Calvijn bedoelde dus, dat die gemeenten, waarin nog ware gelovigen waren, de naam van „ware Kerk” niet langer waardig waren, gezien de tyrannie van de papisten en dat daarom de afscheiding van de Roomse kerk moest plaatshebben, ja, dus plicht was als gehoorzaamheid aan de Koning der Kerk, Christus, het Hoofd Zijner gemeente.

De reformatie van 1517 was dan ook geloofsdaad, krachtens „het ambt der gelovigen”.

Op de geloofsdaad tot afscheiding komt het aan.

Want er kunnen ook onheilige motieven zijn tot afscheiding, onder voorwendsel zelfs van ijver voor de zuiverheid van de leer en vroomheid des levens. En dan willen we weer Calvijn laten spreken, door wat hij schrijft over zulke handelingen: „En hoewel deze verzoeking ook somtijds de goeden overkomt uit een onvoorzichtige vurigheid tot godzaligheid, zo zullen wij nochtans bevinden, dat die overgrote hardigheid meer komt uit hovaardigheid en grootsheid en uit een valse waan van heiligheid, dan uit waarachtige heiligheid of waarachtige begeerte tot heiligheid. Daarom degenen, die de stoutsten en als de voorgangers zijn om van de gemeente af te wijken, die hebben gemeenlijk geen andere oorzaak dan opdat zij, een iegelijk verachtende, zichzelf vertonen beter te zijn dan anderen.”

Alzo is dus volgens Calvijn afscheiding uit heerszucht en zelfverheffing veroordeeld.

Anderszijds diene men wel te beseffen, dat afscheiding wel noodzakelijk is, wanneer een kerk zó fundamenteel is afgeweken van Schrift en belijdenis, dat zij niet meer vertoont de zuivere kentekenen van de ware Kerk: de zuivere prediking van Gods Woord, de zuivere bediening van de heilige sacramenten en die van de tucht, van leer- en levenstucht, al worden in die kerk nog ware gelovigen en in gemeenten nog rechtzinnige leraars gevonden.

Daarom willen we D.V. in een volgende les bespreken, welke het onderscheid is tussen de ware en de valse kerk, naar artikel 29 van onze Ned. Gel. Bel.

Vergeten we echter ook bij het verhandelde in deze les niet, dat het voor de eeuwigheid er op aan komt, dat een ieder zich nauw, ja, zeer nauw heeft te onderzoeken, of men een „levend” lidmaat is geworden door genade van de éne, ware, levende Kerk, waartoe noodzakelijk is kennis van oprechte droefheid naar God, begeerte naar en in beginsel kennis van Christus, en lust om de Heere te vrezen.

E.

v. L.

GAAT DAT MAAR ZO??

6

We hebben de Acta laten spreken. Deze moeten ons inlichten omtrent de vraag of wat er in Dronten geschied is in overeenstemming is met de kerkelijke bepalingen. Wanneer we van de gedachte hadden kunnen uitgaan, dat onze lezers de beschikking hebben over de Acta, dan zouden we hebben kunnen volstaan met verwijzing naar die Acta. Maar nu moesten we alles naar voren brengen wat in de Acta is vastgelegd. Daardoor zijn we uitvoerig geweest, maar dat kon niet anders. Nu kunnen onze lezers het gehele verloop nagaan, van 1956 af aan.

Het is zeer te betreuren, dat de generale synode niet zonder meer neen gezegd heeft tegen het hebben van een televisietoestel in huis en tegen het gebruik maken van de t.v. Prof. Wisse noemde de t.v. indertijd de kijkkast van de duivel. Sedert zijn uitspraak is het er niet beter op geworden. De t.v. met al zijn verderfelijke invloed is doorgedrongen in vele gezinnen, die zo'n toestel buiten de deur hadden moeten houden. In ons blad is daar meermalen op gewezen.

Het is ook te betreuren, dat er ter synode niet meer stemmen tegen hebben gestemd. Uit de Acta blijkt niet in welke stemverhouding de beslissing werd genomen, maar we weten, dat het aantal tegenstemmers teleurstellend was. Mogelijk is dat te danken aan de voorstelling van zaken op de synode. De indruk werd gegeven, dat de zaak eigenlijk niet de moeite waard was om er lang over te praten. Er zou maar een half uur per jaar beschikbaar komen. We behoeven die tijd niet zelf te gebruiken, maar kunnen die besteden. Het klinkt allemaal zo aannemelijk. Maar op een dergelijke wijze komen er ook allerlei veranderingen in velerlei opzicht, die heel bedenkelijke vormen hebben aangenomen. Daarom had de synode zonder meer een beslist afwijzend standpunt hebben moeten innemen. Laten we er ons toch niet voor schamen te behoren bij een kerkgemeenschap, die wil blijven bij de oude paden. Of is dat niet meer het geval? Moeten we met allerlei dingen meedoen, omdat anderen het ook doen? Zien we de grote gevaren niet meer, de verwoestingen die ook door de t.v. worden aangebracht?

Maar dat alles daargelaten, het synodebesluit ligt er. Dat de synode daarmee de verkeerde weg is ingeslagen zal wel blijken en is al gebleken. Het hek is van de dam. We zien het in de t.v.-uitzending die reeds heeft plaats gevonden. In het bericht van de N.C.R.V. wordt al gesproken van een zendtijd van 90 minuten per jaar!

Wij betreuren het synodebesluit, maar het blijkt dat anderen doen alsof het er helemaal niet is. De voorstanders van uitzendingen door de t.v. hadden zich aan de synodale bepalingen moeten houden. Dat hebben zij niet gedaan.

De acta zeggen het duidelijk: „met inachtneming van het in 1956 terzake genomen besluit”. Dat besluit van 1956 komt in de verschillende Acta meermalen ter sprake. De synodale commissie van 1974 herinnert aan de uitspraak van 1956 en haalt deze aan: „...„uitsprekend dat dit geenszins wil zeggen dat de synode de televisie als zodanig kan aanvaarden voor de dienst des Woords”.

Hoeveel bedenkingen we ook hebben tegen het synodebesluit van 1975, we kunnen toch constateren, dat de synode geen ruimte gelaten heeft voor het uitzenden van kerkdiensten via de t.v. We stellen dus vast, dat Ds. Plantinga en zijn kerkeraad gehandeld hebben in strijd met de kerkelijke bepalingen. Volgens het stuk, dat we in het eerste artikel hebben opgenomen moet Ds. Plantinga gezegd hebben: „Nu wij niet meer in het Convent meedraaien, willen we de toegewezen zendtijd, 90 minuten per jaar, wel gaan gebruiken, maar alleen voor kerkdienstuitzendingen.”

Hier komen vragen op. Wie zijn die wij? Ds.

Plantinga en zijn kerkeraad? Of de deputaten voor de radiokerkdienstuitzendingen? Het is toch niet aan te nemen, dat de deputaten hier achter staan. Maar hebben zij er dan geen stokje voor moeten steken? Hebben zij de uitzending niet onmogelijk moeten maken? Of: is het van hen uitgegaan? Het is haast niet aan te nemen. We tasten hier in het duister.

Maar wie ook het initiatief genomen heeft (hebben), het is en blijft duidelijk, dat de kerkelijke bepalingen met voeten getreden worden. Dat moet wel tegen beter weten in zijn geschied, want het is niet aannemelijk te achten, dat noch Ds. Plantinga noch zijn kerkeraad noch de deputaten niet op de hoogte waren van de kerkelijke beslissingen.

Er spreekt nog iets anders uit en dat is even bedenkelijk of nog bedenkelijker te achten. De handelwijze spreekt van een geestelijke gesteldheid, die de onze niet is. En bij „de onze” denken we dan aan allen, die de grote gevaren van de t.v. zien en zo'n toestel daarom niet in hun huis willen hebben, die er geen behoefte aan hebben hun tijd zoek te brengen met het kijken naar dingen, die vroeger in onze kringen contrabande waren en nog moesten zijn. Men haalt toch de wereld en de zonde in huis en draagt een grote verantwoordelijkheid. En laten we dan eens denken aan de doopbelofte, die de ouders afleggen voor het aangezicht des Heeren. Met een onherboren hart en met de wereld in huis! De synodes hebben daar nog enig begrip voor getoond. Nog altijd geldt de uitspraak van 1956 omtrent het gebruik van de t.v. voor kerkdienstuitzendingen en het besluit van 1965/66 is niet ingetrokken en dus nog van kracht. Daarmee nemen we het niet op voor de opvatting van de synode. Bij haar ligt de schuld. Als zij zonder meer neen gezegd had, had het niet zover kunnen komen. Maar we constateren toch, dat er nog beperkingen zijn in de uitspraken.

Het blijkt echter altijd weer, dat, als men eenmaal op een bepaalde weg is, dit onherroepelijk leidt tot verdere stappen op die weg. Tenzij men nog in tijds tot inkeer komt.

De gang van zaken maakt de verdeeldheid in onze kerken weer groter. Het was enige jaren geleden al bijna op een scheuring uitgelopen. Dat is toen door de nadere beslissing van de synode in 1965/66 en vooral door de oprichting van „Bewaar het Pand” voorkomen. We zoeken het bewaren van de oude gereformeerde beginselen te bevorderen. Met het oog daarop moet een dam opgeworpen worden tegen alles wat de kerk en de waarheid zoekt te overspoelen. Gaat dat maar zo?? Dat was onze vraag. Wie geeft het antwoord?

B.

STANDVASTIG

1

Zo heet het blad van de Gereformeerde Bijbelstichting. Het verschijnt vier keer per jaar. We ontvingen het nummer van december 1976, met de kalender voor 1977.

Het blad wordt op een voortreffelijke wijze uitgegeven. Dat kan ook van de kalender worden gezegd. Voor elke twee maanden is er een apart blad, waarop afbeeldingen uit het heilige land voorkomen. Na de kalenderbladen volgt nog een blad, waarop o.a. vermeld staat wat die afbeeldingen voorstellen.

In het december-nummer van Standvastig komen belangrijke artikelen voor. We kunnen niet alles noemen, maar we willen toch op een en ander de aandacht vestigen.

Na een meditatie van Ds. P. Blok te Dirksland over: Deze zal groot zijn, Lukas 1:32a, komt er een vervolgartikel van Ds. Tj. de Jong te Garderen over kinderbijbels, zeer lezenswaardig. In een noot wijst hij er op, dat in die kinderbijbels heel wat Bijbelgedeelten wegvallen. En dan schrijft hij:

„Verreweg de meeste missen echter zowel de profetische boeken, als de poëtische als ook bijvoorbeeld alles wat te maken heeft met de priesterlijke wetten, de tempel en de ceremoniële wetten. Wat betreft het Nieuwe Testament ligt het precies zo. De brieven van de apostelen blijven achterwege en meestal ook het boek der Openbaring. Velen nemen uit de Evangelien alleen de geschiedenissen, wonderen en gelijkenissen, maar niet de gesprekken en de prediking

van Christus. Dit alles natuurlijk globaal genomen.

Dit is toch een geweldige verarming en inkorting van de Schrift daar de Heere juist in deze gedeelten, die kwantitatief al een geheel stuk van de Bijbel in beslag nemen, ook zoveel heeft te zeggen tot Zijn volk en tot een ieder die het leest.

Wanneer men dan deze gedeelten al niet geschikt vindt voor kinderen, zelfs deze boeken niet geschikt vindt om uit te leggen, dan blijkt (blijft?) nog de vraag of men bijv. aan tafel alleen voor de kinderen leest of ook voor zichzelf en de volwassenen. Heeft men zelf niet nodig de gehele Schrift te lezen en te kennen? Ondervindt Gods volk niet juist bijvoorbeeld uit het boek der Psalmen veel lering? Laat men niet zeggen dat de volwassenen voor zichzelf wel kunnen lezen, want in de regel gebeurt dit toch niet. Al met al een verschraling van Gods Woord wat betreft kwantiteit en wat betreft kwaliteit.”

A. G. Eggebeen schrijft een eerste arikel over de kerkvader Chrysostamus. Dan komt L. M. P. Scholten aan het woord met een artikel over Honderd jaar Bijbels in Rusland. Daaruit blijkt dat er ook vóór de tijd van het Communisme vervolging en druk van de Christenen in Rusland is geweest, dat er pas in later tijd een Bijbel in het Russisch gekomen is en dat er ook thans nog velen zijn, die geen Bijbel bezitten. Scholten schrijft:

„Zolang Stalin leefde kon er geen Bijbel gedrukt worden. Maar na zijn dood (in 1953) zijn er in Rusland tot aan eind 1976 volgens de officiële opgaven tenminste 95.000 Bijbels gedrukt en 120.000 Nieuwe Testamenten, met toestemming van de regering. In dat laatste getal hebben wij dan de 75.000 Nieuwe Testamenten begrepen, die najaar 1976 van de pers zijn gekomen volgens een bericht, dat wij nog niet officieel bevestigd hebben gezien. 95.000 en 120.000. Dat lijkt veel. Maar in werkelijkheid is het voor zo'n groot land als Rusland natuurlijk minder dan mondjesmaat.

Er wonen in Rusland 248 miljoen mensen.

Dat is dan één Bijbel of Nieuwe Testament op 1200 mensen.

De schattingen van het aantal kerkelijke mensen in Rusland lopen sterk uiteen. De kerken kunnen om begrijpelijke redenen zelf geen nauwkeurige cijfers opgeven. De schattingen variëren van 35 tot 60 miljoen. Laten we voor de berekening even de laagste schatting aanhouden. Dan leert een eenvoudige rekensom, dat van elke duizend kerkelijk meelevenenden er drie een Bijbel en vier een Nieuwe Testament hebben kunnen kopen sinds 1953 en dat 993 mensen niets hebben. En dan zijn we nog van de laagste schatting uitgegaan. In werkelijkheid zal de verhouding waarschijnlijk dus nog ongunstiger liggen. Drukken met mondjesmaat. Door deze politiek willen de communisten aan de ene kant de westerse wereld laten zien, dat er geen vervolging is, dat Bijbels met regeringstoestemming worden gedrukt en dus niet uit het westen behoeven te worden ingevoerd. Aan de andere kant kan men precies controleren, waar deze Bijbels naar toe gaan. Nauwkeurig wordt geregistreerd, wie Bijbels aanvraagt en in welke hoeveelheden. Want een gemeente kan hoogstens 'n paar Bijbels krijgen voor de ambtsdragers. Een gemeente die meer Bijbels bestelt, is verdacht. De Russische regering wil, dat er gebrek aan Bijbels blijft, om zo de verspreiding van de godsdienst tegen te houden.”

Tot zover de heer Scholten. Ook het volgende artikel is van zijn hand: Hoe kunnen wij in het westen helpen? Daarin gaat het ook over Rusland. We lezen in dit artikel o.a. dit:

„Laten wij vooral één ding niet vergeten. Het Russisch is wel de grootste taal in dat reusachtige gebied, dat Sowjetunie heet. Maar met elkander worden er meer dan 150 talen gesproken: Oekraïens, Wit-Russisch, Oezbeeks, Tataars enz. In meer dan 130 talen daarvan is nog nimmer iets van de Bijbel vertaald. Het mocht ons eens aangrijpen, hoe daar miljoenen en miljoenen mensen henenleven zonder enige kennis van Gods Woord.”

Hierna spreekt Ds. A. van der Kooij te Noorden over de verkeerde opvattingen over Galaten 5:6. In het volgende nummer hopen we op Standvastig terug te komen.

B.

VOOR DE JEUGD BESTE JONGELUI!

Gideon 84

„En Gideon maakte een efod, en stelde die in zijn stad Ofra; en gans Israël hoereerde aldaar dezelve na, en het werd Gideon en zijn huis tot een valstrik.”

Richt. 8:27.

Gideon kreeg dus koninklijke eer. En was dat nu zo verkeerd? Deze vraag hebben wij elkander de laatste keer gesteld. Wij hebben daar over nagedacht en hopen dat jullie dit ook hebben gedaan.

Dat een mens eer krijgt behoeft op zichzelf nog niet verkeerd te zijn. Het is tot op zekere hoogte geoorloofd. De bijbel zelf levert daar menig voorbeeld van. Daar zijn in het leven onderscheidingen. Die zijn door de Heere Zelf gemaakt. Niet alle mensen staan op een gelijk niveau. De één is boven de ander gesteld. God heeft Adam eerst gemaakt en daarna Eva. Eva moet daarom haar man onderdanig zijn en als zodanig ook eren. Dat wil natuurlijk niet zeggen, dat de vrouw in de positie van een slavin ten opzichte van de man staat. Dat is in strijd met het woord van God. In het huwelijksformulier staat dat de man de vrouw als het zwakkere vat alle eer geven moet. Dat wil zeggen, dat hij niet tyranniek over haar heersen mag en met haar vrouwelijke omstandigheden rekening dient te houden.

Ik weet dat deze dingen in deze moderne tijd niet meer „in” zijn. Maar iemand die het woord van God als richtsnoer voor zijn leven aanneemt, zal daar toch naar zoeken te leven, en die heeft daar ook zegen op te verwachten. De zegen van God is natuurlijk iets anders dan de goedkeuring van mensen. Laten wij dat ook nooit vergeten. Want het kan wel eens zijn, dat hetgeen door mensen goedgekeurd wordt, door de Heere afgekeurd wordt. En ook omgekeerd.

Zo is het niet alleen in huwelijksverhoudingen, maar zo ligt het ook op alle terreinen van het leven. In het leven is door God de één boven de ander geplaatst. Je hebt heer en knecht, je hebt overheid en onderdaan. En nu moet een knecht zijn heer dienen en eren en een onderdaan de koning. Dat zijn heel gewone zaken, die zelfs in de bijbel ons voorgeschreven worden. Ik denk ten deze aan wat er staat in Mal. 1:6: „Een zoon zal de vader eren en een knecht zijn heer.....”. Zie ook 1 Petr. 2:17: „Eert een iegelijk; hebt de broederschap lief; vreest God; eert de koning.

Dat een mens onder bepaalde omstandigheden eer toegebracht wordt, is dus helemaal niet verkeerd, het is zelfs bijbels geoorloofd om niet te zeggen geboden. Ja geboden! Ik denk hier ook nog aan het vijfde gebod. Nu dat is jullie allemaal wel bekend. Het luidt: „Eert uw vader en uw moeder, opdat uwe dagen verlengd worden in het land dat de Heere, uw God u geeft”. Aan het nakomen van dit gebod is dus nog een rijke belofte verbonden. Vergeet het maar nooit. Ook ten deze is de Heere altijd nog een Waarmaker van Zijn woord.

Dat Gideon dus geëerd werd, daar zat op zichzelf het kwaad niet in. Maar het kwaad zat in Gideon, gelijk dit in elk mens van nature zit. Als we eer verkrijgen, moeten we er mede in de Heere eindigen. Want de oorzaak waarom ons de eer toegebracht wordt, moet bij de Heere gezocht worden. Om maar bij het geval van Gideon te blijven, het was niet door zijn kracht, dat hij de overwinning op de Midianieten had mogen behalen. De Heere had hem daartoe de kracht en de moed gegeven. Daarom had Gideon met de eer die hij kreeg in de Heere moeten eindigen. Want Zijn Naam moet eeuwig eer ontvangen..... En dat „eindigen in de Heere” laat Gideon na. Als hij dat gedaan had, dan had hij een prachtige gelegenheid gehad, om al dat goud en hetgeen hem verder nog meer als geschenk gegeven werd, aan te wenden tot herstel van de dienst des Heeren. Want in die dagen bevond zich de ark altijd nog te Silo. Dat was de plaats waar de Heere Zich openbaarde en waar Hij ook gediend wilde worden. Gezien de jarenlange bezetting met de daarbij vergezeld gaande plundering, was de tabernakel, met alles wat daarmede verband hield, echt wel aan een opknappbeurt toe, om het maar heel eenvoudig te zeggen. Hij had het geld kunnen besteden in de dienst des Heeren. Dan was hij met alles wat hem toegebracht werd in de Heere geëindigd en het zou hem tot „eer” gestrekt hebben. Hij zou beleefd hebben, wat de

Heere Zelf zegt: Die Mij eren, die zal Ik eren. Doch die Mij versmaden zullen licht geacht worden.

Aan dat laatste ging hij zich nu schuldig maken. Ik wil niet zeggen van opzettelijk, maar het kwam er in de praktijk toch wel op neer. Je kunt hier zien, waartoe een mens, zelfs na ontvangen genade, nog in staat is. Neen Gods kinderen zijn, zolang zij in dit leven zijn, geen volmaakte heiligen. Verre van daar. De Heid. Kat, heeft het echt wel goed, als die zegt, dat ook de allerheiligsten, zolang zij in dit leven zijn, maar een klein beginsel hebben van de nieuwe gehoorzaamheid.

De tekst, die boven dit artikel geschreven staat, liegt er echt niet om: „En Gideon maakte daarvan een efod, en stelde die in zijn stad Ofra; en gans Israël hoereerde aldaar dezelve achterna, en het werd Gideon en zijn huis tot een valstrik”.

Hij maakte van dat goud en al die klederen (zie de voorgaande verzen) een efod. Daar is onder de schriftverklaarders verschil van mening, wat er onder die efod moet worden verstaan. Daar zijn er die denken, dat er een afgodsbeeld mee wordt bedoeld. Doch in de bijbel komt dit woord, om er een afgodsbeeld mee aan te duiden, nergens voor. En daar waar dit wel het geval „schijnt” te zijn, kan het ook heel goed anders gezien worden. We hebben daarom onder die efod niets anders te verstaan, dan een hogepriesterlijk kleed. Dat was een zeer sierlijk kleed. Het werd met gouden gespen op de schouders bevestigd. Op het borststuk waren in edelstenen gegrift de twaalf namen, van de twaalf stammen Israëls, terwijl zich aan de onderkant van de efod een zak bevond waarin de urim en de thummim lagen. De urim en de thummim zijn waarschijnlijk twee stenen geweest, waar „ja” en „neen” op stond. Zij werden gebruikt om de wil des Heeren te kennen. Dit kleed mocht alleen door de hogepriester gedragen worden, die fungeerde als middelaar tussen God en het volk. Dit kleed nu, deze efod, kreeg een plaats, niet te Silo, maar in zijn stad Ofra.

Naast het geloof dat Gideon beoefend had, steekt hier het bij-geloof de kop op. En dat heeft weer het ongeloof tot gevolg. Want men ging in die efod iets zien. Men ging er iets van verwachten, alsof die efod hen zou kunnen helpen. Zo werd die efod tot een afgod. Want het ganse volk hoe-

reerde dezelve achterna. Het woord „hoereren” komt in de bijbel menigmaal voor. Niet alleen om daar de zonde tegen het zevende gebod mee aan te duiden, maar ook om de geestelijke gesteldheid van het volk Israël er mee te typeren. Geestelijke hoerij is een vreselijke zonde. Er is niet één rechtschapen man, die het verdraagt, wanneer zijn vrouw naar een andere man om ziet, hoe groot moet dit kwaad dan wel niet zijn in de ogen des Heeren. Want de Heere heeft met dat volk Israël Zichzelf in een verbondsverhouding geplaatst, die gelijk is aan 'n huwelijksverhouding. Het volk Israël moet daarom het alleen van de Heere verwachten, als van haar Man. Hij heeft dat volk Israël als een Man trouw beloofd, en mag daarom van dat volk ook trouw verwachten. En zie nu, in plaats dat het volk naar Silo gaat om daar de Heere te dienen, overeenkomstig Zijn woord, gaat het naar Ofra, om het van die door Gideon gemaakte efod te verwachten. Het volk Israël maakte zich daardoor schuldig aan zonde tegen het eerste en het tweede gebod, om van de andere geboden nog maar niet te spreken. Want die tegen één gebod zondigt, is een schuldenaar aan de ganse wet.

Het pleegde afgodendienst en eigenwillige godsdienst. Dit zijn, goed doorgedacht, gruwelen in de ogen des Heeren. Die dat volk zo wonderlijk, genadiglijk gered had.

En daar was Gideon de oorzaak van. Ik neem aan dat hij het wel niet zo bedoeld zal hebben, maar onze beste bedoelingen maken verkeerde daden toch niet goed.

Laten wij inmiddels niet denken, dat de boven omschreven zonden alleen in de dagen van Gideon voorkwamen. Zij voeren ook in het jaar 1977 nog hoogtij. Want afgodendienst is ook nu aan de orde van de dag. Jullie weten toch wel wat afgodendienst is? Als je het niet weet, ik zou zeggen, kijkt er dan de Heidelbergse catechismus nog maar eens op na. Daar staat het zo duidelijk omschreven. Vr. 95 Wat is afgoderij? Antw. Afgoderij is, in plaats van de enige ware God, Die Zich in Zijn woord geopenbaard heeft, of benevens Hem, iets anders verzinnen of hebben, waarop de mens zijn vertrouwen zet. Denkt daar maar weer over na. De volgende keer verder.

Jullie aller vriend,

Ds. H. C. v. d. Ent.

Voor bijbels, boeken en muziek

is **LINDENBERG** uniek!
Grote voorraad
Snelle levering

ook van de allernieuwste uitgaven

**LINDENBERG'S
BOEKHANDEL**

Slaak 4-8 (postbus 4209)
ROTTERDAM 16

(Uw bestelling ongefrankeerd: antwoordnummer 77).

Voor een

**SERIEUZE
BIJVERDIENSTE**

contact opnemen met
M. van Ooijen,
Telefoon 078-21153

Het adres voor al uw

GOEDE BOEKEN
lees- en prentenboeken,
bijbels (uitsluitend staten-
vertaling) en psalm boek-
jes is

G. KOOL

Stationssingel 50
Veenendaal
Telefoon 08385 13978
Postbus 177

HOTEL

DREYEROORD -

OOSTERBEEK

Telefoon 085-333169

Het hotel waar mevrouw
zich „uit” - en mijnheer
zich „thuis” voelt.

Een keuken in een vluchtelingenkamp in Nong Khai.

**HELP ONS DEZE
VLUCHTELINGEN
HELPEN**

**NODIG DEZE MAAND:
50.000 gulden**

**Vroeger reisde
men per trekschuit,**

tegenwoordig met

vraag de reisgids aan!

Burg. de Bruinelaan 68-70 Zwijndrecht, tel. 078-22020

Reizen in Interkerkelijk Verband

**IKK
AMICITIA
IKV**